

РЕШЕНИЕ

№ 3643

гр. София, 05.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 05.05.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

ЧЛЕНОВЕ: Пламен Панайотов

Елеонора Попова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова и при участието на прокурора Мария Малинова, като разгледа дело номер **2263** по описа за **2023** година докладвано от съдия Пламен Панайотов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Р. А., чрез адвокат Бозов, срещу Решение № 5199 от 19.12.2022 г. на СРС по АНД № 7675/2022 г., НО, 111 – ти състав, с което е потвърдено наказателно постановление № 22 - 4332 – 008055, издадено на 05.05.2022 г. от Началник сектор в СДВР отдел „Пътна Полиция“ СДВР, с което на основание чл. 178ж, ал. 1, пр.1 от ЗДвП на касатора са наложени административни наказания: "глоба" в размер на 1 000 (хиляда лева) и "лишаване от право да управлява МПС" за срок от 3 (три) месеца за нарушение на чл. 58, т. 3 от ЗДвП.

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност и необоснованост на процесното решение, като постановено при неправилно приложение на материалния и процесуалния закон.

Ответникът по касационната жалба – началник сектор към Столична дирекция на вътрешните работи-Отдел "Пътна полиция", редовно призован не изпраща представител и не изразява становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита касационната жалба за неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, като прецени събраните по делото

доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл. 63в от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява основателна.

За да постанови обжалвания съдебен акт, СРС е приел за безспорно от фактическа страна, че на 25.04.2022 г., около 17:43ч. на път Автомагистрала № А – 1 /Автомагистрала Т./ на 9 – ти километър, Р. С. А. управлявал лек автомобил Т. Л. К. 150 с рег. [рег.номер на МПС] , регистрирано на името на търговското дружество, „ИСА ИНЖЕНЕРИНГ“ ЕООД с Булстат:[ЕИК], с посока на движение от [населено място] към [населено място], като водачът се движел в лентата за принудително спиране без да е имал основателна причина за това, което било възприето от свидетеля Т. Т., който се обадил на телефонна на дежурния полицейски служител в ОПП. За констатираното управление на моторно превозно средство в лентата за принудително спиране на Автомагистрала "Т.", младши автоконтрольор при ОПП – СДВР Й. А. е съставил АУАН № 44883/25.04.2022 г.

Въз основа на така съставения АУАН било издадено и обжалваното НП, с което на Р. С. А. са наложени административни наказания "глоба" в размер на 1 000 (хиляда) лева и "лишаване от право да управлява МПС" за срок от 3 месеца за нарушение на чл. 58, т. 3 от ЗДвП.

При така установената фактическа обстановка СРС при извършената цялостна проверка за законосъобразност на производството по налагане на административното наказание е приел, че не са налице съществени процесуални нарушения, които да доведат до отмяна на обжалваното наказателно постановление. Софийският районен съд е разгледал спора по същество и след преценка на доказателствата приобщени по делото е приел за безспорно установени от обективна страна факта на извършване на вмененото нарушение на ЗДвП, с посочения автомобил и при описаните в НП обстоятелства, като е потвърдил НП с наложеното наказание в законоустановения размер.

Настоящият касационен състав намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо, но неправилно поради недоказаност на извършеното административно нарушение.

При извършена по реда на чл. 218, ал. 2 от АПК служебна проверка относно съответствието на атакуваното съдебно решение с материалния закон и наличието на посочените в жалбата пороци, представляващи касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК, настоящият състав приема следното:

В административнонаказателното производство по съставяне на АУАН и издаване на НП са допуснати съществени процесуални нарушения. АУАН и издаденото въз основа на него наказателно постановление съдържат неподкрепено с достатъчно доказателства описание на времето , мястото и начина на извършване на нарушението. Изпълнителното деяние се установява единствено от показанията на св.Т. Т.,който твърди че е очевидец на извършеното нарушение и се обадил по телефона на “дежурната в ОПП“ , за да докладва за нарушението. В тази връзка се явява основателно възражението, направено във въззивната жалба и несъобразено от районния съдия , че при съставянето на АУАН е допуснато съществено процесуално нарушение, тъй като не е спазено императивното изискване на чл. 40, ал.1 от ЗАНН. В разпоредбите на чл. 40, ал. 1-4 от ЗАНН се предвижда в присъствието на кои лица се

съставя акта за установяване на административно нарушение. Съгласно разпоредбата на чл. 40, ал. 1 от ЗАНН, актът за установяване на административното нарушение се съставя в присъствието на нарушителя и свидетелите, които са присъствували при извършване или установяване на нарушението. В случая св.Т. се е подписал и като очевидец и като свидетел на съставянето на акта, което съгласно съдебната практика е допустимо ,но в случай че не е имало други свидетели при съставянето на акта или установяването на нарушението.Видно от показанията на св. Т. дадени в хода на въззивното производство /в съд.заседание от 04.11.2022г / при съставяне на АУАН е присъствал и друг служител на ПП- В. Х.,който в нарушение на чл.40 ал.1 от ЗАНН не е вписан като свидетел на установяване на нарушението. Разпита му в съдебната фаза на административно наказателното производство по никакъв начин не допринася за изясняване на обстоятелствата относими към датата, мястото и условията, при които съответният контролен орган е възприел елементи от състава на нарушението респ. дали възприетите факти и обстоятелства са надлежно обективирани в акта.

Съдът споделя становището на СРС, че представените по делото медицински документи са ирелевантни спрямо извършеното нарушение, тъй като същите не отразяват обективното здравословно състояние на касатора към момента на извършване на нарушението. Същото е могло да бъде установено от медицински екип на мястото и във време, близко до извършване на нарушението. Дадените обяснения в съдебно заседание от нарушителя относно здравословното му състояние не опровергават този извод на СРС.

Неправилен е извода на въззивния съд , че е безспорно установено извършването на нарушение по чл.178ж от ЗДвП от обективна страна,а именно ,че касационният жалбоподател е управлявал лек автомобил Т. Л. К. 150 с рег. [рег.номер на МПС] в лентата за принудително спиране, касателно липсата на беспорно установяване на мястото и времето на извършване на нарушението .

В тежест на административнонаказващия орган е да докаже от обективна и субективна страна административното нарушение, съобразно чл. 103, ал. 1 НПК, приложим по силата на чл. 84 ЗАНН. Безспорно е, че в преценката си дали да издаде наказателно постановление, административнонаказващият орган се основава на констатациите в АУАН и те в рамките на производството по налагане на административни наказания се приемат за верни до доказване на противното. В съдебното производство обаче, те нямат обвързваща доказателствена сила и съдът е бил длъжен да изясни фактическата обстановка чрез допустимите доказателствени средства и да прецени има ли извършено нарушение или не. В случая обвинителната теза в НП се гради единствено на св.показания на св.Т. Т. ,който се представя за очевидец ,но същевременно е и служител – Началник на Отдел“ПП“ при СДВР ,като същите са неточни ,непоследователни и некореспондиращи с останалия доказателствен материал. В показанията си Т. изрично посочва, че не може с точност да определи мястото и времето на движение на автомобила в аварийната лента. Говори, че е забелязал два автомобила в аварийната лента и е подал сигнал за това.

Липсва докладна записка, данни за подаден сигнал на дежурния телефон , разпореждане от компетентно длъжностно лице за вземане на отношение по сигнала, които в някаква степен да подкрепят твърденията от сигнала на Т. . Взаимодействието между подателя на сигнала- св. Т. Т. и останалите длъжностни лица ,ангажирани със случая не е напълно установено , което разколебава обективността на фактическите установявания в оспореното пред СРС наказателно постановление.

По изложените съображения обжалваното Решение № 5199 от 19.12.2022 г. на СРС по АНД № 7675/2022 г., НО, 111 – ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № 22 - 4332 – 008055, издадено на 05.05.2022 г. от Началник сектор в СДВР отдел „Пътна Полиция“ СДВР , е незаконосъобразно и като такава следва да бъде отменено.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 221, ал. 1, предл. Второ АПК във вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София-град, VI касационен състав,

Р Е Ш И:

Отменя Решение № 5199 от 19.12.2022 г. на СРС по АНД № 7675/2022 г., НО, 111 – ти състав.

Отменя Наказателно постановление № 22 - 4332 – 008055, издадено на 05.05.2022 г. от Началник сектор в СДВР отдел „Пътна Полиция“ СДВР, с което на основание чл. 178ж, ал. 1, пр.1 от ЗДвП на Р. С. А., ЕГН [ЕГН] , са наложени административни наказания: "глоба" в размер на 1 000 (хиляда лева) и "лишаване от право да управлява МПС" за срок от 3 (три) месеца за нарушение на чл. 58, т. 3 от ЗДвП.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.